

че благослови, и протегна ръка къмъ мама:

— Христосъ възкресе!

— Истина възкресе! — отвърна "мама и чукнаха яйцата. Ние наскочахме неволно, за да видимъ кое яйце се е счупило.

Увѣренъ че моето яйце е най-здро, азъ чакахъ да се изредатъ всички, та да се чука последенъ: да счупя най-коравото. Така и стана. Отгоре ми се засипаха похвали, като че бѣхъ направилъ нѣкакъвъ подвигъ. И азъ наистина се почувствувахъ гордъ.

— Ти си го избралъ, дяволе, — пошегува се тати.

— Цѣла сутринъ е висѣлъ надъ панера, какъ нѣма да го избере — обясни сжщо тѣй шеговито мама.

Когато излѣзохъ на улицата — азъ сияехъ сжщо като великден, ското слънце. То сега се плѣзгаше по изметенитѣ камънаци на улицата, пошипваше ни съ топлитѣ си прѣсти и, сякашъ ни караше да си разкопчимъ горнитѣ дрешки — да види, дали и долнитѣ сж тѣй чисти и нови. Насъбрали се на купчина, ние, децата, се изглеждахме едно друго, като че за прѣвъ пѣтъ се виждахме. Всѣко бѣше чисто и спретнато облѣчено. Лъщѣха и лицата ни, този пѣтъ грижливо измити отъ майкитѣ ни. Но най-хубави бѣха моитѣ дрешки: кжси сини панталонки и палтенце съ широка матроска яка. Така азъ изглеждахъ на морякъ

и тъкмо тоя изгледъ събуди за вистѣта на събранитѣ ми другарчета. Тѣ започнаха да ме разглеждатъ отъ всички страни, да разгрѣшатъ палтенцето ми и да цѣкатъ съ езикъ. Нѣкой пѣкъ подхвърли подигравателно:

— Охо, тоя пѣкъ станалъ отъ богаташкитѣ!

Мене ми се сви сърдцето отъ болка, ала душата ми се изпълни съ самодоволство. Нека, нека да вземемъ да се чукаме, че ще видятъ тѣ.

— Бре, и яйцето му кораво! Трѣбва да е отъ камъкъ — извика Шопа.

— Не, рохко трѣбва да е — възрази братовчедъ ми Бомбата.

— Нали е рохко?

Азъ потвърдихъ.

— Я, я да го видя?

Гордъ, азъ протегнахъ ръка къмъ Шопа. И стана туй, което най-малко очаквахъ. Шопа го тласна отдолу и рохкавината се разле отгоре ми. Единъ смѣхъ, какъвто не бѣхъ чувалъ до тогава на кара да писнатъ ушитѣ

